EL CLUB 3 BETA

Les reines del rock
El secret de l'estrella del gel

2 històries en 1

Estrella Polar

Bat-recomanat!

EL CLUB 3 BETA

Brilly Pat

Les reines del rock

*

El secret de l'estrella del gel

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció: El Club 3 Beta

*Projecte editorial d'*Alice Fornasetti, Chiara Fiengo *i* Tommaso Vianello
Projecte gràfic de Yuko Eguso
*Realització editorial d'*Atlantyca Dreamfarm s.r.l.
Text de Miriam Dubini
Disseny de Nicoletta Pensello *i* Roger Webber
Color de Christian Aliprandi

Títol original: *La maledizione della cornamusa* / *Il segreto della stela dei ghiacci*
Traducció de M. Carme Mateu Ribó (*Les reines del rock*) i M. Dolors Ventós (*El secret de l'estrella del gel*)

© 2012 i 2013, Edizioni Piemme S.p.A, Palazzo Mondadori, Via Mondadori, 1, 20090 Segrate, Itàlia
www.batpat.it
International Rights © Atlantyca, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyca.it
© 2015, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
www.batpat.cat

Primera edició en aquest format: abril del 2015

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Egedsa
Dipòsit legal: B .4.962-2015
ISBN: 978-84-9057-775-2

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantyca S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantyca S.p.A. Tots els drets reservats.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delicte contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal).
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1
Rock and roll a tot drap

Com ja sabeu, les meves germanes Bessy i Baggy són dues dormilegues de campionat i quasi sempre sóc l'única que es desperta abans de l'hora de berenar... Però aquell matí les coses van anar d'una altra manera. Acabava de sortir el sol, quan la música llunyana d'una guitarra elèctrica va envair l'habitació de la Sam: era un so fluixet, però, tot i això, la Baggy, que en general no la desperta ni un cop de canó d'artilleria, va obrir els ulls de bat a bat i es va posar a cantar:

—«I corre, corre cap al sooool!». Aquella cançó ja li havia sentit cantar un milió de vegades. Era la seva preferida, perquè, tal com li agradava repetir, el rock and roll és ideal per desfogar-se... I quan la meva germana s'entrena, no hi ha qui l'aturi! Per a mi era més aviat una tortura per fer-me esclatar els timpans. En canvi, la Baggy estava més contenta que un gínjol cada cop que l'escoltava i no hi havia manera que tingués les ales quietes ni un segon.

—Noies, algú ha posat la cançó d'en Henry Bemolls! —va exclamar, fent uns ulls com unes taronges.

A les notes, s'hi va unir una veu inconfusible, mig de gallina, mig de cuiner italià. La mateixa que havia engegat a passeig moltes de les meves tardes.

—Però és que sembla ben bé la veu d'en... Henry Bemolls!!! —va exclamar la Baggy—. Me'n vaig a descobrir-ho ara mateix!

—Pels enagos de la iaia Teresa, però què passa?! —va dir rondinant la Bessy, que, amb tant de xivarri, s'havia despertat.

—Es diu rock and roll, noies! —va respondre la Baggy, ras i curt, i va tocar el dos per la finestra a velocitat supersònica cap a aquella música.

—Però què li ha agafat?! —va preguntar la Bessy.

Jo em vaig encongir d'ales sense saber què respondre. Però tot aquell entusiasme m'havia picat la curiositat: ensumava la flaire d'una nova història per explicar. Així que vaig agafar la meva llibreta de notes groga i em vaig posar a seguir-la més de pressa que un llamp!

—On aneu? Espereu-me! —va dir-nos, rondinant, la Bessy, volant fins al nostre costat. I així, en un tres i no res, vam ser davant del grup pre-

ferit de la Baggy. Els sonars de la meva germaneta no s'havien equivocat... Era ell en persona: el genial Bemolls! I el meu nas d'escriptora tampoc no m'havia fallat. La casa que en Bemolls havia llogat era el lloc perfecte per a una història plena d'intriga i sorpreses. Un gran edifici de maons vermells envoltat d'un bosc d'alzines secular. La teulada inclinada era de pissarra fosca i brillant, amb una xemeneia pintada de blanc que s'alça-

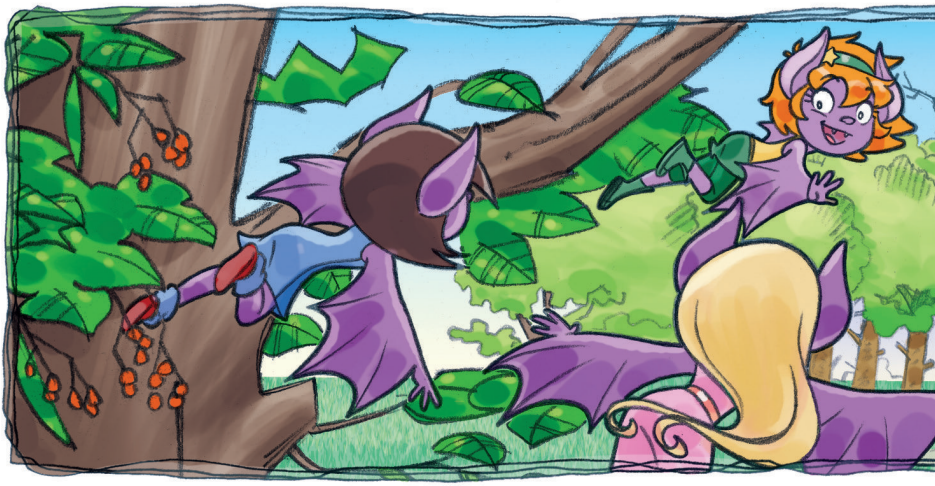

va entre els arbres com la torre d'un castell encantat. A Anglaterra se'n diu *cottage* i és el tipus de casa on m'agradaria viure: petita, en ple bosc i enmig del silenci i de la tranquil·litat. Semblava treta d'un conte, només que, en comptes de fades i follets, hi sortien quatre músics esbojarrats.

—Hi són tots! —va exclamar la meva germana, sospirant de felicitat.

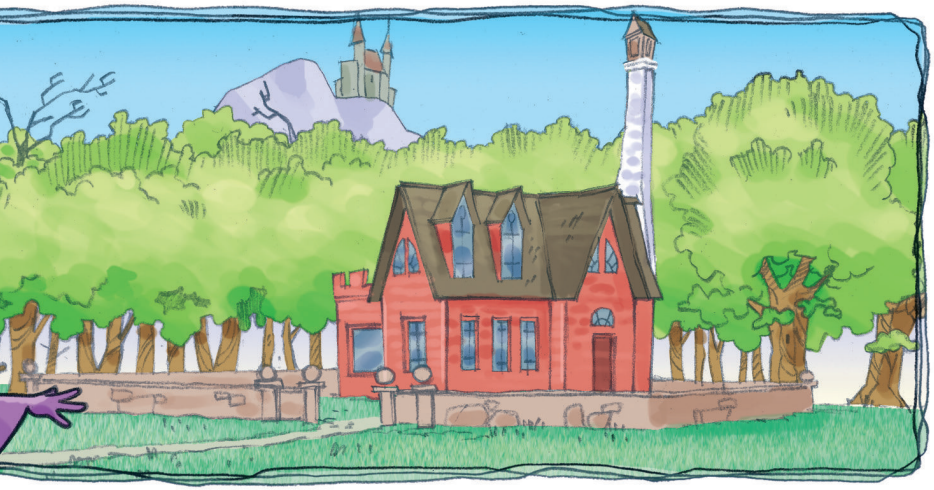

—Però què hi fan aquí, a Baskerville? —va preguntar la Bessy.

Vam estar escoltant d'amagat les converses d'aquells nois i vam descobrir que havien llogat aquella casa per compondre el seu nou àlbum lluny del caos de la ciutat. I, en efecte, la taula era tota plena de partitures en les quals anaven apuntant el resultat de les seves improvisacions... Pel sonar de la meva iaia! Estaven creant noves cançons!

—Mira, aquell és en Frank Pastetes —ens va explicar la Baggy, assenyalant un noi grassonet que amb les seves manasses colpejava una dotzena de bombos.

—Sentiu quin ritme? És molt bo! Penseu que va començar a tocar la bateria amb cassoles buides quan només tenia tres anys! —va explicar la meva germana.

—Doncs devia haver-ne buidat unes quantes abans d'arribar a ser tan bo. Mira quina panxa! —va comentar la Bessy, tapant-se les orelles.

La Baggy no li va fer cas i va continuar presentant els altres components del grup.

—I aquell és en Michael Guishon. Quan toca el saxo es concentra tant que es queda immòbil com una estàtua de guix. Un fenomen!

—Em sembla que no n'hi ha per tant... Però, respira algun cop? —va xiuxiuejar la Bessy, preocupada.

—I finalment, hi ha la Jennyfer Drapet, l'úni-

ca noia del grup. —Era una dona rossa i prima, que duia un vestit fins als peus fet amb diverses teles de tots colors.— Té un gran talent! Toca el piano i molts altres instruments... —va explicar la meva germana.

—Però, que no mira mai cap revista de moda? —va preguntar horroritzada la Bessy, interrompent-la—. Va vestida com un espantaocells!!!

—No et permeto que parlis així de la Jenny! —va saltar la Baggy.

—No és culpa meva que s'hagi posat les cortines de la dutxa! —va continuar l'experta en moda.

Quan totes dues estaven a punt de començar una picabaralla de les seves, en Henry Bemolls va entrar a l'habitació amb una gran cistella de fruita fresca, flors oloroses i galetes acabades de sortir del forn.

—Aqu... est... oh... és ell en per... sona... —va dir balbucejant la Baggy, emocionadíssima. Ens

va mirar sense poder pronunciar cap més paraula i es va desmaiar sobre les nostres ales.

—Ja ho dic jo, que aquesta música no es pot aguantar! —va comentar la Bessy, tot sacsejant el cap.